

Setanta anys

Romà Casanova, bisbe de Vic

El proppassat 29 d'agost vaig complir setanta anys de vida. Soc conscient que aquesta edat assenyala no solament maduresa, sinó també senectut. Amb realisme cal acceptar que els anys han passat i que hom va experimentant les limitacions imposades pel temps. Ben aviat, el 14 de setembre, es complirà el vint-i-tresè aniversari de la meva ordenació episcopal i l'inici del ministeri en aquest bisbat. De fet, continuaré l'etapa més llarga de la meva existència: família i formació escolar i eclesial, fins a vint-i-tres anys; ministeri diaconal i presbiteral a la diòcesi tortosina, durant també vint-i-tres anys; i ara, des del 2003, entre vosaltres, al servei de l'Església de Vic. Vaig arribar-hi a l'edat de quaranta-set anys i continuo amb el desig de servir-vos fins al final, acceptant les limitacions de la vellesa.

El pas del temps ens recorda els nostres límits, però també la fidelitat de Déu, que sosté la vida i dona sentit a cada etapa del camí

Hi ha un salm en què, reflexionant sobre la brevetat de la vida, recitem: *Ni que visquéssim setanta anys, / i els més forts fins als vuitanta, / al capdavall, són de fatigues inútils, / s'escolen de pressa, i ens n'anem volant* (89,10). Així és: el temps transcorre volant i, amb ell, també nosaltres; però, gràcies a Déu, anem vivint i sumant anys, la qual cosa significa que el Creador no solament ens ha donat la vida, sinó que ens hi manté. Personalment, quan miro enrere i passo pel cor les diverses etapes del meu periple personal, no puc fer res més que cantar la grandesa de la misericòrdia divina que m'ha acompanyant contínuament. Confiant en aquest amor incondicional, repasso les vivències i no puc dir res més que allò del salm: *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem!* (125,3).

Arribar a setanta anys em fa mirar, encara amb més intensitat, la vida com un regal diví. Existir és el primer i fonamental do, que pren ple sentit quan hom s'adona per la fe que la raó profunda del seu existir és l'amor de Déu. Saber que ets estimat i que el teu ésser profund és ser fill de Déu, és el que dona sentit a la vida. La llum de la fe en la quotidianitat del nostre periple terrenal ens ajuda a posar-hi ordre, a consolidar-ne el fonament i a donar-nos alè per a continuar caminant amb esperança.

No sé pas quant temps més de vida em concedirà Nostramo, però sí que sé que m'acompanyareu amb la vostra pregària a fi que sigui sempre fidel al ministeri episcopal que en aquest bisbat de Vic vaig rebre per a servir-vos amb totes les meves forces. Per això, gràcies també a tots vosaltres!

